

Kerri
Maniscalco

*Het spel
der Zonden*

Vertaald door Anne-Marieke Buijs

Voor degenen die steevast verliefd worden op de schurk en gek zijn op een vreselijk verdorven sprookje, dit verhaal is voor jullie.

‘Heren van deugd zijn niet half zo fijn
als de verderfelijk zondige mannen van ondeugd zijn.’

Gedichten voor de Verdorvenen, Deel 1

Ziedende Wind

Zeyen Cirkels

Huize Lust

Poorten van Hel

Huize Toorn

Het Vuurmeer

Duistere Rivier

KONINKRIJK VAN I

Huize Gretigheid

Zondenstorm

Huize Ledigheid

Huize Trots

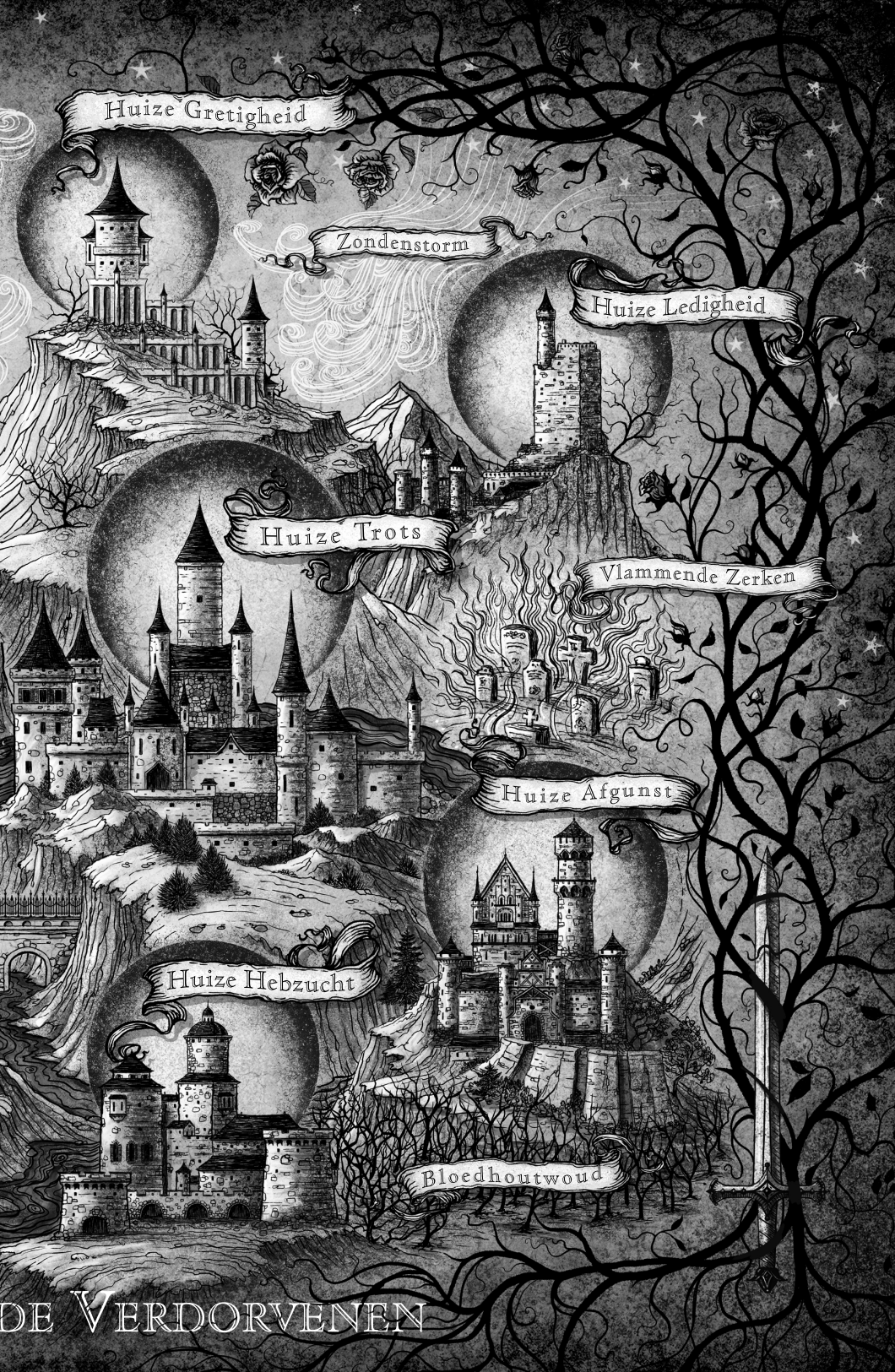
Vlammende Zerken

Huize Afgunst

Huize Hebzucht

Bloedhoutwoud

DE VERDORVENEN

In een stadje genaamd Waverly Green, dat iets weg heeft van het Londen uit het begin van de negentiende eeuw maar net niet helemaal, zijn een aantal stervelingen getuige geweest van verschillende vreemde voorvallen die niet kunnen worden verklaard. Sommigen die zelf geheimen bezitten – zoals Miss Camilla Antonius – hebben horen fluisteren over een schimmige onderwereld vol ondeugden, waar zeven demonenprinsen heersen over zeven dodelijke hoven vol zonden. Magie wordt niet meteen weggelachen in Waverly Green, al wordt er nu ook weer niet openlijk over gesproken. Tenzij men natuurlijk een uitstapje waagt naar de verboden duistere markt, waar naar verluidt de gestolen kunstwerken en artefacten zijn doordrenkt met mystieke krachten en de handelaars wellicht niet echt menselijk zijn...

Zonder dat Camilla of iemand anders in de Green het weet, is er onlangs in dat listige rijk een vloek verbroken, waardoor een gruwelijk knappe prins is bevrijd.

In tegenstelling tot in een sprookje is de prins die nu naar Camilla op zoek gaat echter helemaal niet zo charmant. Maar net als de schurken uit de verhalen zal het deze duistere prins misschien lukken, als Camilla niet voorzichtig is, om haar hart te bemachtigen.

Tenzij haar het onmogelijke lukt en zij eerst zijn verdorven hart steelt...

Proloog

Huize Afgunst

TIENTALLEN JAREN EERDER

'*D*ie godenvergeten bovennatuurlijke klootzak.'
De prins van Afgunst staarde naar de smaragdgroene veer die net uit het opgevouwen stuk perkament in zijn hand was gevallen. Zijn hart bonkte tegen zijn ribben vanwege deze beschimping. De plek tussen zijn schouders brandde opeens, de behoefte om zijn vleugels op te roepen was bijna pijnlijk.

Die eikel wist maar al te goed waar hij Afgunst het hardst kon raken. De spreuk die op de veer stond getatoeëerd, gloeide uitnodigend.

Sta klaar

- *L.*

Hij ademde diep in en keek op, zocht naar zijn weerkaatsing in de vergulde spiegel aan de andere kant van de kamer en bestudeerde zichzelf met het oog van iemand die kunst waardeerde, waaronder de schone kunst van misleiding.

Uiterlijk kwam hij kalm, zelfs verveeld over. Het toonbeeld van koninklijke gezapigheid. Zijn nagenoeg zwarte haar was perfect gekamd en hij droeg die halve spottende grijns op zijn verder koele, arrogante gezicht waarmee hij zo makkelijk geliefden zijn slaapkamer in kreeg.

Dat was allemaal gewoon nog een mooie misleiding.

Vanbinnen ziedde hij. Die emotie laaide zo hoog op dat zijn broer Toorn, de koning der demonen, de verstoring zou opmerken en uiteindelijk een kijkje zou komen nemen.

Afgunst was door de jaren heen goed geworden in de schijn ophouden, iets wat nodig was geweest om zijn hof te redden.

Hij wist wat anderen zagen als ze naar hem keken, het masker dat hij had geschapen van een knappe, onverschillige prins die van spelletjes en raadsels hield. Hij begreep dat de goedgeklede buitenkant en ontwapenende kuiltjes in zijn wangen die hij zelden liet zien gewoon nog twee wapens in zijn arsenaal waren. Gehaaide manieren om de gevaarlijke demon te verbergen die onder zijn markante façade school, de genadeloze prins die lang geleden elk moreel besef was verloren waar het het bereiken van zijn doelen betrof.

Afgunst pakte de veer op en streek met zijn duim haast met ontzag over de smaragdgroene pluim, tot dat gevoel plaatsmaakte voor iets duisterders.

De veer was een herinnering aan de tijd dat zijn eigen contouren eerder zacht dan hard waren geweest en de boodschap was een waarschuwing dat er een nieuw spel van start ging.

Sta klaar. Dat was in elk geval een uitdaging die Afgunst van plan was te winnen. Hij had er inmiddels meer dan vijftig jaar op gewacht tot dit spel zou beginnen, had zijn hof elk jaar dichterbij de rand van de afgrond zien komen. Door zacht te zijn, door die ene vergissing te begaan, had Afgunst hen allemaal veroemd.

Dát was een geheim dat niet lang verborgen zou blijven voor zijn broers, helemaal als alles zo verder zou gaan.

De tekenen waren al duidelijk genoeg, als iemand goed oplette. Het bleek uit de manier waarop de hovelingen van Afgunst warrig werden, uit die constante vertraging van een halve seconde tijdens een gesprek. Alsof ze zich niet konden herinneren waar ze waren of met wie ze spraken.

Tot op heden had dat maar een tel geduurd, maar dat zou erger worden. Daar zou de tijd wel voor zorgen.

En Afgunst wist dat die bovennatuurlijke klootzak het spel zou

uitrekken, zo lang mogelijk zou wachten om ermee te beginnen, alleen om Afgunst zoveel mogelijk te verzwakken. Afgunst ontleende zijn macht, net als zijn broers, aan het uitlokken van zijn zonde. Niemand zou echter jaloers zijn op een hof dat in gevaar verkeerde.

De val van zijn hof zou voor chaos zorgen in hun rijk, waardoor er een opening zou ontstaan voor anderen – zoals deze doortrapte spelleider – om te proberen te infiltreren.

Als de broers van Afgunst wisten hoe ernstig de situatie was... Nou, hij zou ervoor zorgen dat ze dat nooit te weten zouden komen. Ze mochten denken dat hij met weer een frivool spelletje bezig was, dat hij door niets anders werd gemotiveerd dan zijn behoefte om te winnen en afgunst op te rakelen, om zijn zonde aan te wakkeren.

Ze zouden niets minder verwachten na al zijn zorgvuldige gekonkel.

Afgunst staarde nog een laatste keer naar zijn gezicht in de spiegel, controleerde dat er geen enkel barstje te zien was, geen enkele glimp zichtbaar was van zijn echte gevoelens door zijn favoriete masker heen, stopte de veer toen onder zijn gilet en verfrommelde het briefje in zijn vuist.

Als het moment daar was, zou Afgunst het spelletje meespelen. Hij zou opnieuw opeisen wat van hem was, zijn hof herstellen en dan zou hij zijn cirkel nooit meer in gevaar brengen door nog een keer gefascineerd te raken door een sterveling.

Afgunst wierp het perkament in de haard, zag de vlammen de brief van die vervloekte eikel opvreten, en zwoer dat hij er op een dag voor zou zorgen dat de spelleider ook tot as zou vergaan.

En net als het vuur dat ingeperkt bleef in zijn eigen studeerkamer, brandde Afgunst vanbinnen.

TIENTALLEN JAREN LATER

‘Hé! Wil je het eenogige monster berijden dat op mijn plafond is geschilderd, schatje?’

Terwijl heer Nilar Rhanes moeizaam het trapje naar de verhoging met de troon beklom en de legendarische slaapkamerkunst van de

prins van Afgunst bespote, werd hij zich er vaag van bewust dat er iets heel erg mis met hem was, naast het overduidelijke hoogverraad dat hij nu pleegde.

En toch, hoe hard hij ook zijn best deed, het interesseerde hem niet voldoende om een eind te maken aan zijn onbetamelijke capriolen.

‘Wie wil er zien of het leven écht de kunst imiteert?’

Rhanes wees naar een weelderige brunette die het dichtst bij hem stond.

Hij kon zich haar naam maar niet herinneren, wat ook vreemd was. Diep vanbinnen voelde het alsof hij haar al tijden kende en nooit eerder naar haar had geloerd als een of andere perverseling van Huize Lust, een van hun rivaliserende hoven.

Elk ongemak verdween snel.

‘Jij daar!’ bulderde hij. Hij trok zijn knieën hoog op en paradeerde als een idioot voor de glinsterende troon heen en weer, waarbij zijn benen als vanzelf leken te bewegen. ‘Kom bij me op schoot zitten, schat. Ik heb een groot geschenk voor je.’

Rhanes greep zijn slappe lul beet, waardoor de dames giechelden.

‘Je bent ten dode opgeschreven als Zijne Hoogheid je daar aantreft!’ riep heer... wie-dan-ook.

Rhanes schudde zijn hoofd in een poging helder na te denken. Hij moest veel meer demonenbessenwijn hebben gedronken dan hij zich kon herinneren. Zelfs toen hij jonger was, was hij nooit zo dronken geweest dat hij de namen van zijn vrienden was vergeten.

Dit waren toch zijn vrienden?

Hij keek om zich heen naar de enigszins bekende gezichten van de heren en dames, een dronken groep van twaalf, dertien als hij zichzelf meetelde. Op Rhanes na, die rood droeg, waren zij allemaal in donkergroen gehuld. De kleuren en getallen leken op de een of andere manier belangrijk te zijn en kwamen hem ietwat onheilspellend voor toen hij besepte dat het bijna twaalf uur was.

Middernacht.

Flarden van eerder die avond keerden bij hem terug. Hij was er bijna zeker van dat hij toen niet het rode pak had gedragen... Dat was niet een van de kleuren van Huize Afgunst.

Zijn hart bonsde terwijl er woorden door zijn roes heen drongen. ‘*Camee lila lis.*’ Die zin sloeg nergens op. Hij kon zich niet herinneren of hij die eerder had gehoord, maar dat moest wel.

Alles in zijn hoofd liep door elkaar en was verkeerdt. Behalve...

Er was iets aan de hand aan hun hof. Iets waar alleen over werd gefluisterd, in de schaduw, om dan te worden vergeten... maar er ontbrak iets. Iets essentieels.

Rhanes zette zijn zorgen bijna net zo snel van zich af als dat die waren opgedoken, voelde zich genooddaakt deze schijnvertoning voort te zetten alsof hij een marionet was waarvan de touwtjes werden beheerst door een of andere onzichtbare kracht.

‘Kom hier, jij brutale meid.’ Rhanes stootte met zijn heupen en deed alsof hij de giechelende brunette voorover wilde buigen. ‘Laat die slaapkamer maar, laten we iedereen jaloers maken terwijl je me hier en nu pijpt!’

‘Dat kan ze niet doen als er niets te vinden is, toch?’ merkte iemand anders spottend op.

Rhanes kneep zijn ogen tot spleetjes. Was deze roes nu echt of zijn verbeelding? Een lange blonde man met een vlijmscherpe glimlach liep door de menigte heen.

Langzaam drong er iets van herkenning tot hem door. Alexei. De rechterhand van de prins.

Als de vampier hier was, zou Zijne Hoogheid waarschijnlijk niet lang op zich laten wachten...

Paniek roerde zich in Rhanes’ maag voordat zijn aandacht werd getrokken door het onverwachte luiden van de klokken in de klokkentoren. Het heksen uur zou zo beginnen.

Honderden stemmen begonnen te fluisteren naarmate elke slag van de tweede wijzer het hele uur dichterbij bracht.

Waren dat herinneringen? Werden die eindelijk gezuiverd?

Waarom had hij zoiets belachelijks gedacht? Hij probeerde zich te herinneren wanneer hij voor het laatst uit de kelk had gedronken. Misschien zou dat hier een eind aan maken. Aan wat dit ook was.

Rhanes bedekte zijn oren en kneep zijn ogen dicht terwijl de kakofonie toenam.

De stemmen verenigden zich en diezelfde vreemde zin werd luid en duidelijk hoorbaar.

Camee lila lis. Camee lila lis. Camee lila lis. Camee lila lis.

‘Hou op!’ riep hij, waarna er nog wat meer werd gejoeld.

Rhanes deed een oog open. Godenverdomd. Hij was gruwelijk dronken.

Nu sprak er verder niemand.

Hij strompelde naar de troon toe en was bereid het risico te nemen zijn prins boos te maken als de ruimte dan niet meer zo om hem heen zou draaien. Hij had maar één moment van stilte nodig, een seconde om te kunnen ademen, om na te denken. Kon hij zich nu maar herinneren...

Alles kwam abrupt tot stilstand zodra hij ging zitten.

De heren en dames zakten roerloos in elkaar op de geruite vloer, als schaakstukken die om waren gegooid.

Een spel. Dat moest het zijn. De prins zou dat weten en Alexei zou de prins vinden.

Rhanes verstijfde en keek om zich heen op zoek naar de vampier, maar Alexei was nergens te bekennen.

‘Wat is dat in...’

De klokken luidden niet meer. Het was eindelijk middernacht.

Er kringelde opeens donkere rook om de troon omhoog, waarvoor Rhanes zijn mouw voor zijn neus hield. Zijn ogen prikten. Hij zocht naar de oorzaak daarvan en ving een glimp van zichzelf op in een spiegel aan de andere kant van de kamer. Zijn mond viel open van afschuw.

De helft van de troon was onaangedaan, maar de andere helft, de helft waar hij op zat, inmiddels vastgeketend door magie, was in vlammen gehuld.

Hij stond in brand.

Wat voor mist er ook had gehangen verdween en de realiteit drong keihard tot Rhanes door. Hij gilte terwijl de maar al te echte vlammen hem als een sadistische minnares geselden, zijn vlees lieten smelten.

Hij wilde zichzelf in veiligheid brengen, ver vluchten van de do-

delijke vlammen, maar om de een of andere reden kon hij alleen maar gillen: ‘CAMEE LILA LIS!’

Terwijl de gezegende duisternis van bewusteloosheid langzaam over hem neerdaalde, had Rhanes durven zweren dat de prins eindelijk uit de schaduw tevoorschijn kwam met glinsterende smaragd-groene ogen.

Er laaide een klein vonkje hoop in hem op. De prins was sterker. Hij zou de waanzin kunnen weerstaan voordat ze allemaal verdoemd waren. Dat móést.

‘Camee lila lis,’ jammerde Rhanes.

Camee lila lis. Camee lila lis. Camee lila. Lis.

De prins torede boven hem uit, nam alleen het tafereel in zich op, alsof hij dat in zijn geheugen prentte.

Terwijl de Dood slechts seconden weg was, lukte het Rhanes eindelijk zijn laatste beetje wilskracht te verzamelen. ‘Wat... betekent... dat?’

‘Dat het spel eindelijk is begonnen.’

Er was kort woede te zien op het gezicht van de prins, waarna hij de ruimte verliet.

Weldra was Rhanes alleen. Of misschien toch niet...

Hij deed zijn ogen dicht. Zijn geest dimde en werd kalm.

Misschien was prins Afgunst er nooit echt geweest en misschien verbrandde hij helemaal niet op de Vervloekte Troon.

DEEL I

Het spel begint

Spelregels

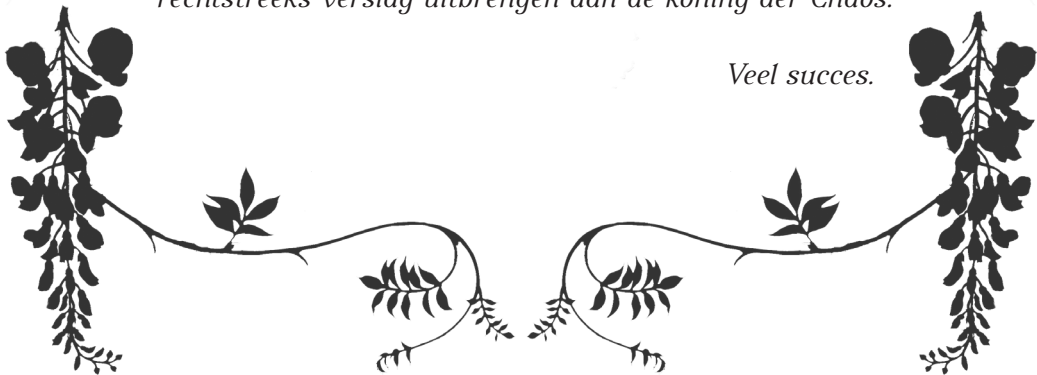
1. Geen enkele magische overredingskracht zal worden gebruikt om niet-deelnemers te beïnvloeden die rechtstreeks verband houden met jouw aanwijzingen.
2. Elke deelnemer krijgt drie kansen om door te gaan naar de volgende aanwijzing. Een derde mislukking leidt tot diskwalificatie.
3. De straf die staat op diskwalificatie zal worden bepaald door de spelleider, inclusief maar niet beperkt tot de dood.
4. De beloning zal worden afgestemd op de individuele winnaar. Er staat voor iedereen iets op het spel.
5. De deelnemers zijn persoonlijk uitgekozen door de spelleider.

Door akkoord te gaan met deelname aan het Spel verbind je je hierbij aan zijn wil tot er een winnaar is gekozen.

Markeer onderstaande streep met een druppel bloed om de bindingsspreuk te activeren.

Eenmaal geactiveerd zal het Spel je voortgang bijhouden en rechtstreeks verslag uitbrengen aan de koning der Chaos.

Veel succes.

I

Miss Camilla Antonius had geen tijd voor dwazen, zelfs niet als ze knap waren.

Lord Philip Atticus Vexley behoorde op beide vlakken tot een van de betere exemplaren met zijn goudblonde haar, gebruinde huid en ondeugende grijns. Helemaal als hij dacht dat ze nóg een vervalsing voor hem zou maken.

Camilla wist meteen wat de reden voor zijn komst was toen hij net voor zonsondergang de kunstgalerie binnenkwam in zijn gepoetste rijlaarzen, bordeauxrode slippjas en strakzittende camelkleurige rijbroek.

Het was bijna sluitingstijd en de slinkse glans in Vexleys ogen was helemaal niet welkom. Ze waren geen vrienden of vertrouwelingen. Ze waren ook geen geliefden. Het was zelfs zo dat als Camilla hem nooit meer zou zien, ze een soiree zou organiseren dat geschikt was voor leden van de koninklijke familie om haar geluk te vieren.

‘Nog met iets interessants bezig, Miss Antonius?’

‘Het is maar een landschap, lord Vexley.’

Dat was niet waar, maar Vexley verdiende het niet dat te weten. Camilla’s kunst was uiterst persoonlijk voor haar en was gebaseerd op haar moeders waarschuwingen, haar vaders verhalen en haar eigen eenzaamheid, die haar hielpen de wereld te zien zoals die echt was.

Haar kunst bestond vaak uit haar ontblote ziel, een deel van haar waarvan ze niet zeker wist of ze het met zomaar iemand wilde delen.

Gelukkig stond het doek op de ezel niet naar de deur toe gericht en zou Vexley eromheen moeten lopen om het werk te kunnen zien. Hij stak zelden zo veel moeite in iets anders dan zijn eigen schandalige reputatie.

Camilla schoof haar kruk weg bij haar ezel en verliet haar schilderij om snel naar het oude eikenhouten bureau te gaan dat dienstdeed als de kassa én een geweldige afscheiding vormde om de irritante lord op afstand te houden.

‘Kan ik u ergens mee helpen of komt u vanavond alleen de kunst bewonderen?’

Zijn blik ging naar haar met verf bespatte schort. Dat had ze niet afgedaan toen hij binnenkwam en dat hij zijn lippen iets op elkaar perste, gaf aan dat hij dat liever wel had gezien.

‘Doe maar niet zo schuchter, liefje. Je weet waarom ik hier ben.’

‘Zoals we eerder hebben besproken, lord, is de schuld afgelost. Ik heb zelfs een herinneringssteen voor u weten te bemachtigen. Het enige wat u hoeft te doen is die specifieke herinnering eraan toevertrouwen.’

Dat was Camilla in elk geval verteld door de handelaar op de duistere markt van wie ze de vermeende magische steen had gekocht. Ze had geen magie voelen zoemen, al was dat welbeschouwd niet echt verrassend. Toch weigerde Vexley de steen te accepteren.

Hij schonk Camilla een verbijsterde blik alsof het feit dat ze hem iets ontzegde schandaliger was dan een magische steen die elke herinnering die hij wilde afstaan in zich kon opnemen.

Lord Vexley was niet echt een dandy, maar hij gaf zeker geld uit alsof hij er een was. Hij was de eerstgeboren zoon van een burggraaf en had daarom al zijn dertig verwende levensjaren alleen van de allerbeste dingen genoten.

Vier jaar geleden, na een nogal schandelijk theatervoorval met niet één, maar twee toneelsteren en een publieke vertoning van dronken genegenheid gedurende wat nu ‘de pauze der schande’ werd genoemd, had zijn vader hem onterfd en zijn broer in plaats daarvan tot zijn erfgenaam benoemd: een gewaagde zet die de gehele elite van Waverly Green had moeten choqueren.

Tot de verrassing van zijn familie hadden Vexleys uitpattingen hem totaal niet geschaad. Hij was zo mogelijk iets van een legendarische schavuit geworden in de Green.

De maatschappij prees boven alles een onkreukbare integriteit,

vooral voor vrouwen. Maar deugden waren nooit zo aantrekkelijk als zonden. Die waren niet zo opwindend om tijdens het theedrinken over te roddelen en, hoe keurig en fatsoenlijk de hogere kringen ook beweerden te zijn, ze waren allemaal gek op een goed schandaal, hoe obscener, hoe beter. Niets was zo gemakkelijk in Waverly Green als er getuige van zijn hoe iemand uit de gratie raakte.

Columnisten van satirische bladen volgden Vexley tegenwoordig vaak, wanhopig om de eerste te zijn die verslag uitbracht over zijn volgende potentiële schandaal. Iedereen wist dat hij was ontferd, dus de bron van zijn inkomen was een steeds groter wordend mysterie dat het grootste deel van de stad wilde oplossen.

Vexley lachte het weg en beweerde dat hij een goede gokker was en slimme investeringen deed, maar er werden toch meer snode verhalen over zijn groeiende fortuin verteld.

Volgens sommige geruchten had hij een afspraak met de duivel gemaakt, terwijl anderen fluisterden dat hij een overeenkomst was aangegaan met de Fae.

Alleen Camilla kende de hele waarheid. Dankzij wat zij als de Grote Vergissing bestempelde, bekostigde zij nu onbedoeld zijn extravagante levenswijze en liep ze gevaar door de pers te worden betrap.

Het vorige schilderij dat Camilla voor hem had gemaakt en verkocht was bijna ontmaskerd als de vervalsing die het was, en als de verzamelaar in kwestie niet te veel wijn had gedronken waarna hij op een beeld van onschatbare waarde had geplast in het bijzijn van het gehele gezelschap bestaande uit lords, ladies en zelfs een graaf, wat voor een grote opschudding had gezorgd toen de gravin zo op het bewijs ervan was flauwgevallen, zou Camilla's reputatie zijn verwoest.

Een schandaal van die omvang zou haar zorgvuldig opgebouwde reputatie als de meest populaire kunsthandelaar van Waverly Green vernietigen. De egoïstische schurk die voor haar stond – met zijn verdomd charmante glimlach en onlangs geperste kleding – wist dat en dat kon hem duidelijk niets schelen.

‘Echt, Camilla, lieveling...’

‘Miss Antonius,’ corrigeerde ze hem op preutse toon. Haar glimlach was bijna net zo gespannen als haar greep op haar penseel.

Vexley, of Vex de Hex, zoals ze hem in gedachten inmiddels noemde, had haar gechanteerd vanwege die ene afschuwelijke vergissing die ze lang geleden had begaan. Hij had die herinnering, nadat ze het met hem op een akkoordje had gegooid voor zijn stilzwijgen, in de zeldzame magische steen moeten stoppen nadat ze drie vervalsingen had gemaakt om voor hem te verkopen.

Het probleem met boeven en schurken was dat ze over geen enkel eerbeseft beschikten.

Nu, bijna zés vervalsingen later, moest hier nodig een eind aan komen.

Hoe getalenteerd Camilla ook was, als iemand te weten kwam wat ze had gedaan, zou ze, naast een mogelijke arrestatie en een afspraak met het schavot, nooit meer een schilderij in Waverly Green verkopen. Of in een van de omliggende stadjes en dorpjes in het koninkrijk Ironwood trouwens. Niet dat ze vaak buiten Waverly Green kwam.

Het koninkrijk Ironwood was een klein eiland waar je in een paar dagen tijd met een rijtuig van de ene naar de andere kant kon reizen, maar alles wat ze kende bevond zich in haar stad en op het landgoed twee uur ten noorden ervan. Als Camilla gedwongen Waverly Green moest verlaten, zouden al haar dromen en hoop om haar eigen galerie te hebben om haar vaders herinnering in leven te houden verwelken en wegwijnen.

Mannen als Vexley konden gedijen op schandalen en in de satirebladen terecht komen, maar vrouwen – vooral in haar positie – konden zich dat niet veroorloven. Camilla moest voorzichtig zijn en de kunstwerken die ze beheerde op schandalige manieren etaleren zonder zelf ooit het onderwerp te worden van eenieders kritische aandacht.

Dankzij haar persoonlijke ervaring met het meest bekende schilderij van haar vader had Camilla vroeg geleerd dat de hogere kringen dol waren op wat drama en een goede show, wat bleek uit de toenemende populariteit van satirebladen en karikaturen.

Gelukkig had iedereen op het moment de mond vol van haar unieke tentoonstellingen. Op Vexley iets gewelddadigs aandoen na zou Camilla bijna alles doen om haar galerie en haar naam niet onder de aandacht te brengen van de meer venijnige roddelaars, die niets liever deden dan anderen onderuithalen voor een vluchtig kletspraatje in de salons.

Ze las vaak de roddelbladen als herinnering aan wat er op het spel stond, als een constante waarschuwing voor hoe voorzichtig ze moest zijn tijdens haar gevecht om haar sprankelende reputatie in de maatschappij te behouden, terwijl ze ook respect vergaarde als galeriehouder. Ze hadden getolereerd dat ze de galerie van haar vader had overgenomen omdat ze gek waren geweest op Pierre en zijn onconventionele karakter. Ze wist echter dat de roddelaars als gieren aan het wachten waren in de hoop toe te kunnen slaan voor een feestmaaltje.

Camilla's echte hoop was dat ze op een dag mensen naar haar galerie kon krijgen puur voor haar eigen schilderijen, maar dat zou nooit gebeuren als haar reputatie op de een of andere manier bezoedeld raakte.

Ze wierp snel een blik door het raam, opgelucht dat er buiten geen columnisten op de loer lagen, wachtend om verslag te kunnen uitbrengen over Vexleys huidige verblijfplaats. Ze zag de onflatterende koppen als de Engel der Kunsten alleen werd aangetroffen met de Duivelse Durfal al voor zich.

'Ik kan u niet langer helpen met die andere kwestie,' zei Camilla stilletjes. 'Als u een gepersonaliseerd werk wilt aanvragen,' ging ze verder voor Vexley nog een waardeloze poging kon doen om haar te charmeren, 'ben ik meer dan bereid...'

'Kunnen en willen zijn extreem verschillende dingen, Miss Antonius.'

Zijn arrogante, minachtende toon maakte haar woedend. Alsof ze zich niet bewust was van het verschil tussen de twee woorden en hij net heel groots nieuws met haar had gedeeld.

Vexley liet zijn ijsblauwe blik over haar gezicht glijden, was zo vrij om haar lippen wat langer te bewonderen dan beleefd was. Zijn

aandacht verschoof naar haar zilverkleurige krullen, haar lichte wipneusje en van nature goudkleurige huid.

Camilla's donkere zilverkleurige ogen trokken echter altijd de aandacht van een aanbieder en lord Vexley leek daar op het moment door gefascineerd te zijn.

Ze had geruchten gehoord dat hij met die verleidelijke blik met de halfgeloken ogen die hij haar nu schonk verschillende weduwes en zelfs getrouwde vrouwen had verleid.

Lord Philip Vexley was een onverbetterlijke losbol en volgens de geruchten was zijn grote mond vrij aangenaam als hij iemand tussen zijn zijden lakens kreeg. Hij had Camilla's slaapkamer niet bezocht. Ze zou hem daar ook nooit uitnodigen.

Chantage, zo had ze ondervonden, deed elke gedachte aan passie vervliegen.

'Zeg het maar als ik het mis heb,' zei hij met lijzige stem, waarbij hij de stoom negeerde waarvan Camilla vrijwel zeker wist dat die uit haar oren kwam elke keer als hij zo hooghartig tegen haar sprak. 'Je verkeert nu niet echt in de positie om een opdracht af te slaan, hè? Gezien de informatie die ik heb over dat ene kleine, beroemde schilderij dat je me hebt verkocht. Dat herinner jij je toch nog wel? Ik heb het nog steeds.'

'Lord Vexley,' zei Camilla op waarschuwendende toon, terwijl ze het rustige vertrek rondkeek.

Er was geen enkele columnist opgedoken en aangezien het het midden van de week was en bijna sluitingstijd, was de galerie gelukkig leeg. Door haar beperkte financiële middelen had ze die ochtend haar assistent moeten ontslaan, een keuze die haar hart had gebroken en die beslissing bleek nog slechter te zijn nu die opportunistische rekel dichterbij kwam.

'Het is zelfs zo'n mooi schilderij dat ik het heb moeten verbergen,' ging hij verder, terwijl hij met een heup tegen het grote bureau leunde alsof hij een geheim met haar wilde delen. 'Voor het geval iemand het van me zou willen stelen.'

Het beroemde schilderij was een vervalsing, de eerste en de allerlaatste die ze ooit had willen maken. Twee jaar geleden – en op de

dag na bijna acht jaar nadat Camilla's moeder hen in de steek had gelaten – was haar vader onverwacht ziek geworden door een mysterieuze aandoening en had hij niet meer kunnen werken.

Camilla had hun geld opgemaakt in een wanhopige poging hem te redden en dat zou ze zo weer doen. Ze had verschillende geneesheren thuis ontvangen en had zelfs de verboden duistere markt betreden op zoek naar een magisch drankje, ervan overtuigd dat zijn ziekte niet uit dit rijk afkomstig was.

Alle pogingen om de dood te verslaan waren vergeefs geweest.

Het was ontzettend pijnlijk geweest toen haar moeder was verdwenen, op een zonnige ochtend in de lente vlak voor Camilla officieel volwassen was geworden, maar de dood van haar vader had werkelijk haar hart gebroken.

Pierre was onbevreesd geweest, als een kunstenaar die elk deel van zijn ziel met zijn publiek deelde, als een vader die Camilla opvoedde met zijn favoriete verhalen over magie en avontuur, over schemerige rijken ver voorbij de kust van het koninkrijk Ironwood. Camilla maakte zich nog steeds zorgen dat ze niet alles waarmaakte wat hij haar had geleerd.

Na zijn dood had ze de vervalsing alleen geschilderd om geld te verdienen. Ze had het bedrog vreselijk gevonden en had alle andere mogelijkheden overwogen, maar zowel hun herenhuis als de galerie waren haar bijna afgenomen door schuldeisers, zelfs nadat ze al haar sieraden en het zilver had verpand en hun landhuis had verhuurd voor net voldoende geld om het salaris van het personeel en de opzichter te kunnen betalen. Er was niets meer wat Camilla nog kon verkopen. Op haar kunst of haar lichaam na.

Of het enige wat ze niet over haar hart had kunnen verkrijgen om het te verpanden, en die sentimentaliteit achtervolgde haar nu. Op meerdere manieren.

Op de een of andere manier, al was het niet geheel verrassend, was Vexley zowel sluw als nuchter genoeg geweest om een piepklein verschil te zien tussen de vervalsing en het echte werk, en in plaats van woedend te zijn dat ze had geprobeerd hem op te lichten had hij onmiddellijk een plannetje bedacht om zijn voordeel te doen met haar talent. Hij vroeg nu niet om eerlijk werk.

En hij zou haar niet voor haar diensten betalen.

Camilla onderdrukte de neiging om hem een knietje te geven en perste er nog een glimlach uit.

‘Een heer met uw achtergrond staat erom bekend zich aan zijn woord te houden. We hadden een afspraak en ik heb mijn schuld meer dan ingelost. Zal ik de herinneringssteen halen?’

Vexley wierp zijn hoofd in zijn nek en lachte. Het geluid klonk gemeend, maar was op de een of andere manier juist om die reden irritant.

Hij vond haar grappig. Geweldig.

‘Lieve!ing, wat nu als ik een aanzoek deed? Zou je eerder genegen zijn je echtgenoot tevreden te houden? Je zou er toch zeker voor willen zorgen dat we een comfortabel leven hebben en goed eten in onze buik?’

Nu was het Camilla’s beurt om te lachen. Trouwen. Met Vex de Hex. Wat een levenslange slavernij met zich zou meebrengen en zou inhouden dat ze voorgoed een bedrieger en een leugenaar zou zijn. Daarnaast zou hij er een hele reeks aan minnaressen op na houden waar hij niet discreet over zou zijn en de gehele high society zou denken dat ze een dwaas was.

Hij nam haar onderzoekend met opgetrokken wenkbrauwen in zich op.

Toen drong tot haar door dat het geen grap was geweest. Ze schraapte haar keel, zoekend naar het meest diplomatieke antwoord om de klap te verzachten. De bevoorrechte mannen van hun wereld reageerden niet positief als hun wanen en grillen niet werden ingewilligd, en ook al verafschuwde ze hem, ze moest bij hem in de gratie blijven tot hij afstand deed van die belastende herinnering en haar liet gaan.

‘Helaas ben ik niet in de markt voor een echtgenoot, heer. Ik heb het heel druk met mijn galerie en...’

‘Je zou gewoon doorgaan met je galerie, lieverd. Met jouw talent en mijn connecties zouden we jaarlijks meer geld verdienen dan de Kroon.’

‘We zijn bijna gesnapt!’ siste ze. ‘Er zal geen geld zijn als we worden opgehangen.’

Vexley wuifde dat allerbelangrijkste detail weg alsof het niets was. 'Je maakt je te druk. Dat zal niet meer gebeuren. Ik wist niet dat Harrington dat stuk al bezat. Het was makkelijk genoeg om hem ervan te overtuigen dat zijn origineel de vervalsing was en dat dat van Walters echt was, toch? Hij gaf die aan mij, precies zoals ik had voorspeld. Trouwens, denk je echt dat iemand mijn vrouw in twijfel zou trekken? In dat geval zouden we alleen maar je garderobe hoeven te verfrissen met wat laag uitgesneden jurken en daarna zou vrijwel niemand zich druk maken om wat je zegt of verkoopt. Ik verzeker je dat hun aandacht grondig zou zijn afgeleid. Je boezem is nogal indrukwekkend voor iemand met jouw gestalte. Die kunnen we zeker in ons voordeel gebruiken.'

'Ik...'

Camilla stond daar met haar mond vol tanden. Vexley leek er heel erg zeker van te zijn dat ze het op prijs zou stellen dat haar geest werd genegeerd en dat in plaats daarvan haar lichaam uitgebreid zou worden bestudeerd zodat hun plannetje zou werken.

Een plannetje waar ze helemaal niet aan wilde meewerken.

Als hij volhield dat hij met haar wilde trouwen, zou dat een echt probleem kunnen worden.

Het was zelfs zo dat ze, omdat ze nu alleen waren en hij inbreuk maakte op haar persoonlijke ruimte, al op het randje verkeerden van een schandaal.

Camilla behoorde niet precies tot de middenklasse, al had ze dan een eigen zaak. Haar vader, ook al was hij excentriek, was van goede komaf geweest en had een titel bezeten. Ze had bijna haar hele erfenis gebruikt om hem te redden, dus haar inkomen was van essentieel belang voor het onderhouden van haar huis en personeel. Haar vader had altijd gezegd hoe trots hij erop was dat hij voor verschillende generaties personeel mocht zorgen. Ze wilde niemand teleurstellen door iemand te moeten ontslaan.

Vexley hoefde alleen maar naar haar kant van het bureau te komen en de indruk te wekken dat er iets onbetamelijks plaatsvond. Mocht één columnist dat vervolgens door het raam heen zien en daar verslag van doen, dan zou Camilla's leven en alles waar ze zo hard voor had gewerkt in duigen vallen.

Er liep een koude rilling langs haar rug.

De man die voor haar stond had geen enkele moeite met chantage en zou heel goed wanhopig genoeg kunnen zijn om haar tot een huwelijk te dwingen. Dan zou ze de rest van haar leven zijn pion zijn.

Vexley reikte onverwacht naar haar hand en streek met zijn lippen in een zedige kus langs haar knokkels. De koele aanraking veroorzaakte een lichte huivering van walging die hij voor genot aanzag. Zijn pupillen werden groter, zijn mondhoeken krulden op. Hij had een véél te hoge pet op van zijn verleidingskunsten.

‘Ik zie dat je overweldigd bent door mijn charmes. Laten we dit gesprek een andere keer voortzetten. Over twee dagen geef ik een uitgebreid dinertje om met mijn nieuwste schat te pronken. Verwacht heel binnenkort een uitnodiging.’

Voor ze een geloofwaardige smoes kon bedenken om te weigeren, keerde Vexley zich abrupt om en verliet de galerie.

Het rinkelende belletje was het enige teken dat hij er daadwerkelijk was geweest en dat dit geen ellendige nachtmerrie was geweest.

Hij wilde haar tot lady Camilla Vexley maken. God behoeft haar.

Ze verdrong die gruwelijke gedachte en wierp een blik op de klok. Gelukkig was het bijna tijd voor haar wekelijks etentje met haar beste vriendin, lady Katherine Edwards, en Camilla’s eigen geliefde kat Bunny, op wie Katherine paste terwijl Camilla in de galerie werkte.

Kitty was er voor Camilla geweest tijdens de zwaarste periode in haar leven. Ze was een lichtpuntje voor haar en een voorvechtster van Camilla’s positie in de maatschappij. Ze had ervoor gezorgd dat Camilla naar alle bals en sociale bijeenkomsten ging, ondanks haar financiële problemen. Ze had zich niet alleen wanneer dat nodig was ingezet als Camilla’s chaperonne, maar was de beste vriendin die Camilla ooit had gehad en daar was Camilla haar ontzettend dankbaar voor. Camilla had geen idee wat er zonder Kitty van haar zou zijn geworden.

Om het laatste half uur tot sluitingstijd door te komen keerde Camilla terug naar haar schilderij. Opgaan in het creatieve proces was precies wat ze nodig had om Vexleys absurde aanzoek te vergeten.

Ze had geprobeerd een wereld te schilderen die ze herhaaldelijk in haar dromen had gezien, een waar de winter regeerde in al zijn grimmige, dodelijke schoonheid.

Camilla stond net weer bij haar ezels, had haar penseel gepakt en was gaan zitten toen het belletje bij de deur opnieuw rinkelde. Dit keer brak ze haar penseel bijna doormidden.

Hoe durfde hij terug te komen om haar nog een keer lastig te vallen?

Ze deed haar ogen dicht en bad dat er een verborgen bron van kracht zich zou openbaren die zou voorkomen dat ze hem vermoordde. Op achttwintigjarige leeftijd was ze veel te jong om te worden opgesloten in een cel of om te worden onthoofd omdat ze die listige, arrogante losbol had gewurgd.

‘Mijn excuses als ik u hiermee beledig,’ zei ze, zonder om haar ezels heen te kijken, ‘maar ik ben níét in de markt voor een echtgenoot. Vertrek alstublieft.’

Er viel een korte stilte.

Met een beetje geluk zou Vexley gekrenkt zijn door haar scherpe toon en zou hij rechtsomkeert maken om naar een of andere afgelegen stad te vertrekken bij de rand van de wereld.

‘Tja, dat is nogal een opluchting, aangezien ik op zoek ben naar een schilderij, niet naar een vrouw.’

De diepe basstem zorgde ervoor dat Camilla onmiddellijk opstond van haar kruk om te kijken van wie die was. Haar lippen weken verrast van elkaar.

De man die net voorbij de deuropening stond was duidelijk níét Vexley.

Heel even kon Camilla niets uitbrengen terwijl ze haar blik over de donkere vreemdeling liet glijden.

Deze man was lang. Zijn haar was zwart, maar het kaarslicht onthulde een verder nauwelijks waarneembare bruine gloed. Hoewel hij slank was, zag ze dat hij gespierd was toen hij verder de galerie in kwam. Zijn kleren waren gemaakt om de contouren van zijn lichaam te benadrukken.

Hij liep niet zozeer, maar sloop.

Camilla voelde dat ze zich in de aanwezigheid van een jaguar bevond, een rank roofdier dat je fascineerde, ook al kwam hij zo dichtbij dat hij je zou kunnen bijten.

Zijn ogen, die een unieke, prachtige kleur smaragdgroen waren, glinsterden alsof hij wist waar ze aan dacht en dat hij genoot van het idee zijn tanden in haar vlees te zetten.

Of hij dat zou doen voor zijn eigen genot of om wat pijn te veroorzaken kon Camilla niet onmiddellijk bepalen. Maar te oordelen naar die ondeugende glans die in zijn ogen was verschenen, was het waarschijnlijk dat laatste. Dat betekende dat hij behoorlijk gevaarlijk was, al bonkte haar hart niet zo vlug van angst toen hij dichterbij kwam en haar loom in zich opnam alsof hij daar elk recht toe had.

Deze man bezat elke centimeter van de ruimte om hem heen en al haar aandacht was op hem gericht. Camilla kwam tot de conclusie dat ze haar blik niet zou kunnen afwenden zelfs als ze dat zou proberen. Niet dat ze daar heel erg haar best voor deed.

Hij was niet zomaar knap, maar opvallend. Zijn gezicht was een studie van subtiele tegenstellingen waardoor haar vingers jeukten om de harde hoeken, de zachte welvingen van zijn lippen en die ogen in de kleur van edelstenen die scherp afstaken tegen zijn gebruinde huid te schilderen, om die duivelse glans daarin voorgoed vast te leggen op het doek.

Zijn schoonheid was er een van kille genadeloosheid met een koninklijk randje. Een gepolijst lemmet dat bewonderd hoorde te worden, terwijl je ermee werd neergestoken. Dat zou een mooi portret opleveren, een portret waarvan Camilla vermoedde dat het heel wat opschudding zou veroorzaken onder de edelvrouwen.

Haar wangen gloeiden door haar opmerking over trouwen en ze hoopte maar dat hem dat niet zou opvallen omdat het hier zo schemerig was.

Er was iets van vermaak van zijn gezicht te lezen, aan de trekjes rond zijn sensuele mond, wat aangaf dat hij inderdaad iets van haar gêne had opgepikt.

Als hij een heer was, zou hij daar niets van zeggen.

‘U bent Miss Camilla Elise Antonius, neem ik aan.’

Dat hij haar tweede naam kende was vreemd, maar toen hij opnieuw haar uiterlijk met een stille intensiteit bestudeerde, kon ze nauwelijks nog helder nadenken.

Niemand had ooit eerder met zo’n uitzonderlijke concentratie naar haar gestaard... alsof ze zowel het meest geweldige antwoord was als een bijzonder zorgwekkend raadsel.

‘Dat klopt, meneer. Hoe kan ik u helpen?’ vroeg ze, toen ze zich eindelijk had herpakt.

‘Ik ben gekomen om de details door te nemen van een stuk dat ik graag wil laten schilderen.’

Zijn warme stem leek haar als honing te omhullen.

‘Maar nu ben ik nieuwsgierig naar u, Miss Antonius. Begroet u al uw klanten zo of alleen degenen die u ontzettend knap vindt?’

Alleen degenen die ik onuitstaanbaar vind, dacht ze boos, terwijl de betovering die haar in zijn greep had gehouden eindelijk werd verbroken.

Ze klemde haar kaken op elkaar om geen opmerking te maken over zijn arrogantie.

Ze had het verkeerd gehad. Hij was geen jaguar, maar een wolf.

Wat betekende dat hij gewoon nog een verwaande aristocratische hond was waar ze zich vanavond van moest ontdoen.

‘Zijn dat de bijzonderheden?’ Ze knikte naar een stukje diepgroen perkament in zijn hand.

Haar toon was nu uiterst koel, maar de man leek zich daar niet aan te storen. In tegendeel, er was iets van fascinatie te zien in die ondoordringelijke juweelachtige ogen.

Hij bood haar zonder iets te zeggen en zonder dichter bij haar bureau te komen het perkament aan.

Camilla aarzelde. Hij liet haar naar hém toe komen.

Dat was een subtiele manier om aan te geven dat ze hem kon vertrouwen of een weloverwogen zet om haar zijn wil op te leggen. Aan de gevaarlijke glimlach om zijn mond en die kille berekening in zijn ogen te zien had dit alles te maken met macht.

Hier stond een man die alle touwtjes in handen wilde hebben.

Camilla overwoog hem de deur te wijzen om hem op zijn plek te zetten.

Zijn wolfachtige glimlach werd breder en hij keek haar aan met een wat spottende blik. 'In tegenstelling tot een aanzoek zult u zien dat dit slechts een eenvoudig verzoek is.' Hij verbrak het oogcontact nog geen seconde. 'Kom. Kijk zelf maar.'

Sprak de wolf die deed alsof hij een schaap was.

Camilla betwijfelde ten zeerste of iets wat deze mysterieuze man wilde eenvoudig zou zijn, maar ze liep toch naar hem toe. Hoe sneller ze wist waarom hij hier was, hoe sneller ze van hem én zijn verdorven grijns af zou zijn. Voorgoed.

LEES MEER VAN
Kerri Maniscalco

De prins van Trots

Eén zus. Twee duistere prinses. Oneindig veel bedrog, met een vleugje wraak... Welkom in het Koninkrijk der Zonden.

Nadat ze haar ziel heeft verkocht om koningin van de Verdorvenen te worden reist Emilia naar de Zeven Cirkels met de charmante prins van Toorn, waar ze kennismaat met een verleidelijke wereld vol duisternis en illusie. Ze belooft zichzelf het hoofd koel te houden en alles op alles te zetten om haar geliefde zus Vittoria te wreken... Zelfs als dat betekent dat ze het aanbod van de prins van Trots, de koning der demonen, zal moeten accepteren.

De eerste regel aan het hof van de Verdorvenen is: vertrouw niemand. En door de achterbakse prinses, luxueuze paleizen, mysterieuze feestuitnodigingen en tegenstrijdige aanwijzingen naar wie haar tweelingzus werkelijk heeft vermoord, voelt Emilia zich eenzamer dan ooit. Kan ze Toorn, haar voormalig bondgenoot, wel vertrouwen, of houdt hij gevaarlijke geheimen achter over wie hij echt is?

De prins van Toorn

Duistere en romantische fantasy die zich afspeelt in Italië en je onderdompelt in de taal en cultuur

Emilia en haar tweelingzus Vittoria zijn *streghe* – heksen die in het geheim tussen de mensen leven. Op een avond komt Vittoria niet voor haar dienst in het Siciliaanse restaurant van haar ouders opdagen en besluit Emilia op onderzoek uit te gaan. Het spoor brengt haar naar het plaatselijke klooster, waar ze haar zus dood aantreft, onvoorstelbaar toegetakeld. Verzwolgen door woede en verdriet besluit Emilia de moordenaar van haar zus te vinden en wraak te nemen. Zelfs als dat betekent dat ze de duisterste magie moet gebruiken, die volgens haar familie verboden is.

Dan ontmoet ze Toorn, een van de zeven Prinsen van Zonden uit de hel. Jarenlang heeft Emilia's grootmoeder haar via sprookjes gewaarschuwd voor deze machtige heersers uit de onderwereld. Maar Toorn beweert dat hij aan Emilia's kant staat. Ook hij is namelijk op zoek naar de moordenaar die verantwoordelijk is voor zowel de moord op Vittoria als de dood van twee andere vrouwen in Italië. Emilia besluit zijn hulp te accepteren... Voor nu, want als het op de Prinsen van Zonden aankomt, is niets wat het lijkt.

Koning van de Hel

Emilia kan nauwelijks bijkomen van de schokkende ontdekking dat haar tweelingzus Vittoria nog leeft. Voordat ze de demonen uit haar verleden onder ogen kan komen, moet Emilia de verleidelijke Prins van Toorn gaan opeisen. Ze verlangt niet alleen naar zijn lichaam, ze wil ook zijn hart en ziel, maar juist die wens kan de demon niet in vervulling laten gaan.

Als een hooggeplaatst lid van Huize Hebzucht wordt vermoord, begeven Emilia en Toorn zich naar de demonenrechtbank. Het bewijs wijst naar Vittoria als de moordenaar en ze wordt al snel tot vijand van de Zeven Cirkels verklaard. Ondanks haar verraad zal Emilia er alles aan doen om de vraagtekens rondom het misdrijf op te helderen en er voor eens en voor altijd achter te komen wie haar zus werkelijk is.